

Харамии.

Три кавала плакали нощесъ
до потока, въ горнитъ усои —
плакали разбуденитъ сови,
яворитъ плакали и тѣ.

Че зарана съ първата роса —
мълчаливи — трима харамии
до потока седнали да миятъ
изранени, пламнали мяса.

Яворитъ спуснали клоне,
гледали ги, тръпнали, мълчали
и следъ малко писнали кавали,
пръхнали хайдушкитъ коне.

То не било пѣсень и кавалъ:
заридали клисури и хълми
а Балкана ги погледналъ тъменъ
съ повалена, клюмнала глава.

.

Втора вечеръ на чешмата ни
се подлагатъ стомни и бакъри,
а водата влачи още кърви
и момитъ сѣ разплакани.